

[Sri R. Venkataraman]

[18th March 1960]

Members may be interested to know that we are taking an additional appropriation of Rs. 31 lakhs for repairs and maintenance of roads.

I may mention here that this Supplementary Estimate includes provision for nearly 64 new schemes sanctioned during the year. We are following the practice of sanctioning new schemes as and when they are ready. This continuing process of review and sanction of schemes and expanding needs, of course, results in our coming to the Legislature with a large Supplementary Demand. The departments are thus placed in a position to fully review their requirements and to start new schemes throughout the year. The credit for the successful fulfilment of the Plan Schemes is thus in no small measure due to the readiness with which this House has been prepared to vote for these Supplementary Demands for the new services and expansion of existing schemes as and when they arise.

With these few words, I commend the Third Supplementary Estimates for acceptance by this House.

VI.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1960-61.

4-00
p.m.

MR. CHAIRMAN : Now we shall start discussion on the Budget.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, the Budget for 1960-61 has caused us some disappointment and, at the same time, given us also pleasure. I say that it has caused us disappointment because the Non-Gazetted Officers, teachers and Local Board employees expected some interim relief at least, though not the publication of the recommendations of the State Pay Commission. Nothing has been mentioned except that when the recommendations of the Pay Commission are accepted, there will be an additional expenditure. We have received the Budget as a Budget of relief because it is stated that there will be no additional taxation. Even if by accepting the recommendations of the Pay Commission, expenditure is incurred, the Government are not going to levy any taxes, and that is a great relief to us.

Then, there is also another thing. Exemption has been granted from sales tax in the case of perishable commodities like vegetables, potatoes, fruits, betel, plantain leaf, etc. In this connection, I would like to point out to the Hon. the Leader of the House that last year when the Sales Tax Bill was under discussion, many of us pleaded for the exemption of these articles from sales tax. It that had been accepted at that time, there would have been grace, and there would have been no hartal or strike.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I remind the hon. Member that I also told the House that I would review the position at the end of the year?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : If the Hon. Minister had done it at that time, there would have been grace and also there would have been no sufferings at all on the part of the public.

18th March 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Sir, I come now to the most important point. Last year, I drew the attention of this House to the continued rise in the cost of living and the Hon. the Minister for Food said that prices would go down. But actually prices have gone up. If we look into statistics, we will find that prices have been going up month after month. In February, it has been admitted by the Government, the cost of living has gone up by nine points and in the case of food articles, it has gone up by seven points. Newspapers wrote very strongly on this, pointing out how the saying was quite different from actuals. Sir, I am glad to note that in the Budget speech of the Hon. Sri C. Subramaniam, he has admitted that the 'development of agriculture is a necessary foundation for the growth of our economy because large-scale industrial expansion will be practicable only on the basis of increasing agricultural production'. He has further admitted that 'in a country like ours where the vast majority of the people are agriculturists, their general standard of living can be raised only by stepping up agricultural production'. Now it is stated here that in the Second Five-Year Plan the target of food production is 12.79 lakh tons per annum, but in the first four years actually it has been nearly 6 lakh tons and I do not think we can cover in the remaining one year the balance of 6 lakh tons per annum. It is also stated here that production would go up only by about 9 lakh tons. Why is this shortfall? It is stated that it is due to lack of chemical fertilisers. I do not know whether it is due to lack of chemical fertilisers alone. There are various other reasons. It is due to the bogey of land ceiling, unwillingness of agriculturists to spend more on lands (Sri K. Balasubramanya Ayyar: No longer bogey) and also unwillingness of tenants to produce more food. So, something must be done to see that there is co-operation from these quarters.

Sir, it has been rightly stated by the Hon. the Minister for Finance, 'the consequent wage-demands may be just and difficult to resist, but the measures of relief does not often keep pace with the increase in prices'. In this connection, I may just point out that the dearness allowance given by the Government does not meet even 50 per cent of the increased cost of living. It is only when the cost of living goes up that the Government give a small amount. What happens is, as the Hon. the Minister for Finance has observed, 'prices and wages chase each other'. Last year, when I stated that in the matter of food, the Government had 'bungled', I was taken to task by some people for having used that expression. Now, again, I repeat that in the matter of food, both the State Government and the Central Government have bungled and they have not yet solved the problem even though twelve years have passed since the country attained Independence. We thought that of all the Parties, at least the Congress Party would do something in the matter. I have got every sympathy for the Congress Party and I am a lover of the Congress Party. But unless they solve this food problem, there is no salvation for the country. In this connection, I would like to point out that it is very essential that they should bring down the cost of living and if they do it, we do not want any increase in dearness allowance. If they achieve it, it would

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[18th March 1960]

stand to their credit. But my own submission is that they have not bestowed as much attent on this problem as they have done on some major schemes or projects. It is better that at least in the coming year they bestow more attention on this matter.

Sir, I now come to my pet subject of education. In the Budget speech mention has been made about elementary education and how it has to be expanded. It is stated that our Constitution has laid down that all children between the ages of 6 and 14 should receive free and compulsory elementary education before the end of 1960. Of course, it is admitted that it is absolutely impossible even to give compulsory education before the end of the Third Five-Year Plan. Therefore, they propose to give it only to children within the age-group 6-11. We know how difficult it is to implement it. We can have buildings, equipment and other things. But what about teachers? The Government have not taken that into account. There are two factors in education, one, children and the other, teachers. The Government take into consideration only children and do not take into consideration teachers. If they want to introduce compulsory education, they should produce more teachers who would be required for teaching children in schools.

Then, I would like to point out another great blunder which this Government and the Central Government have committed. Very recently I was in England and under the Secondary Education Act, education up to the age of 15 is compulsory there but it is not free. But we have stated that it is free and compulsory education. Why not the Government make persons who can afford, to pay fees? At the same time, subsidy should be given to the schools which levy fees. But the Government have washed off their hands in the case of schools which levy some fees for children. It is already put down in the Constitution but even in a progressive country like the United Kingdom, we find that education is compulsory but it is nowhere stated that it should be free. Sir, there is a little discrepancy in the figures given. On page 29 we find in paragraph 2 that 'the total number of children in the age-group 6-11 is estimated to be nearly 45 lakhs'. But on page 30, in the first paragraph it is stated that 'when all children in the age-group 6-11 are enrolled, there will be 50 lakhs of children in the first five standards'. In one place it is stated that the number of children would be 45 lakhs and in another place it is stated that they would be 50 lakhs. I hope the Hon. Minister will try to explain this discrepancy because I have not properly understood it. Then it is stated, 'Therefore, we will have to take steps for admitting 17 lakhs more children in schools and provision for this will be made in the Third Plan'. Yes, it is very good. But what about more teachers the Government require for giving education to 17 lakhs more children? What are they going to do? Of course, there is some provision in the Budget for the training of teachers and some amount has been allotted but the present number of training institutions is absolutely inadequate to train more teachers. Therefore, more training institutions ought to be started.

18th March 1960]

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

Then, I come to the midday meal scheme. I welcome it. In 4-10
 England the midday meal is given free to all the children. It is p.m.
 good we give these midday meals to the children reading in our
 schools. They should not only be mentally strong but also physi-
 cally fit. To make them physically fit it is good we at least give
 them midday meal. Even in England this kind of giving midday
 meal is there. (Sri T. Purushotham : Education is not free but
 midday meal is free, I think.) If the income of the parent does
 not exceed £400 a year, the boy is not asked to pay anything for
 the midday meal. But if the income of the parent exceeds £400
 a year, each boy should pay 1 sh. per meal. It is a good thing.
 Then you might ask what my objection is. My objection is, "You
 are allotting only 10 nP. per meal; that comes to less than 2 annas.
 Is it possible to give sufficient quantity of meal with that meagre
 allotment? At the same time, can you guarantee its good quality?"
 This 10 nP. per meal per boy is absolutely insufficient. I would
 like it to be raised to 15 nP. to start with and to 25 nP. per meal per
 boy at the end. That should be the aim. It is stated that when all
 the children in the age-group 6-11 are enrolled, there will be 50
 lakhs of children in the first five standards. Out of this, it is said,
 a minimum of 17 lakhs will have to be given midday meals at a
 cost of Rs. 2 crores to the Government. It is also stated that a
 contribution of Rs. 1.5 crores per year should be found by the local
 people. I welcome this. I want that all the school-going children
 should be given midday meals. Not only the quality of the meal but
 the quantity of the meal also must be increased. Unless both these
 things are done, the whole thing would be a huge waste. But for
 all the children to be given midday meals, no doubt more money is
 required. At present 6 nP. is given by Government and 4 nP. by
 the local people. I suggest that Government contribution be
 increased to 10 nP. and local contribution to 5 nP.
 The Hon. the Finance Minister has stated as follows :—

"It is but natural that certain defects are brought to light
 when a scheme of this vast magnitude is implemented."

I admit that when such big schemes are implemented, there may
 be certain defects. The only thing is early steps should be taken to
 remedy those defects. A Committee consisting of three non-
 Members of the Assembly has been set up to examine the defects
 and to suggest remedial measures. (Sri K. Balasubramanya
 Ayyar : Not one from this House.) The sooner the defects are
 remedied, the better, for an impression is gaining ground that the
 pupils do not get the full benefit of this scheme. I am interested
 in these defects being completely removed.

It is said that substantial efforts have been made through the
 School Improvement Scheme to meet the various demands for
 amenities in schools. I welcome the School Improvement Scheme
 subject, of course, to some conditions. In England for improve-
 ment of amenities in schools, endowments are made. A certain
 amount of minimum co-operation of local people is no doubt neces-
 sary. But I am sorry to say that teachers in schools are made to
 leave their normal legitimate work and they go about collecting

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[18th March 1960]

donations and so on for the School Improvement Scheme. That is my grievance. I do not object to the scheme. The basic principle of the scheme is good. May be in two or three schools the teachers do not leave their normal legitimate duties and go about collecting donations. But I have found that there is unhealthy rivalry, and if one district collects Rs. 25 lakhs, the teachers in the schools in the neighbouring district vie with each other to collect Rs. 30 lakhs as donation so that they might exceed the other district's collection of Rs. 25 lakhs. They leave their normal legitimate work or imparting instruction to the pupils and devote much of their time to collecting donations for the School Improvement Scheme. What I say is. "Please do not give up the Scheme. I am not saying that the scheme should be given up. Let not the teachers leave their normal legitimate work and attend to collection of donations. Let the non-officials agencies collect subscriptions and donations for providing amenities in the school." If that is done, the scheme would be more welcome. I would like to say one thing. If each pupil pays at least 1 nP. uniformly, that would be a good thing instead of the teachers going about and asking some parents alone to pay Rs. 100 or Rs. 200.

It is stated that a number of concessions have been extended to teachers towards improving their standard of living. I am very grateful to the Government for having shown these concessions to the teachers. But two concessions are still not given to them. I mean the 'House Rent Allowance' and 'Medical Facilities'. I would like to say to Government that if they give these two concessions also to the teachers, it would be better. No doubt, I am thankful to Government for having given school-fee concession to children of teachers. It is stated that the Pay Commission is now considering what further concessions should be extended to teachers. This gives me hope that the two concessions I have listed before, viz., house-rent allowance and medical facilities would be extended to teachers by the Pay Commission recommending to the Government such grant.

I would like to point out one other thing. It is stated 450 classes were proposed to be started and 18,000 students admitted in IV, V and VI Forms in secondary schools in the Second Plan. So far, Government have opened 552 additional classes and 22,000 students have been admitted in secondary schools. But one significant thing has been omitted here. Now we are having the new reorganized scheme of secondary education. This year we will have the VIII standard. Next year we are going to have the IX standard. Our ultimate aim is to upgrade the present high schools into higher secondary schools. I do not find any amount allotted for that purpose in the present Budget. No amount has been set apart for upgrading the present high schools into higher secondary schools. I want that Government should proceed in this direction without losing time. They should not delay. I find from the recent speech of the Hon. the Minister for Education in the Centre, Dr. Shrinani, that a certain amount would be set apart in the Third Plan for this

18th March 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

purpose. It may be that the Centre would give some financial assistance to us in this matter. But we should not depend on the Central Government entirely. The State Government should make some allotment for upgrading the high schools into higher secondary schools.

I now come to the medium of instruction. Now we are having the regional language as medium of instruction in high schools. We have been having it for a long time. I welcome it. But the question now is what should be the medium in the colleges. Government have decided that Tamil should be the medium of instruction in the colleges and they are going to introduce, as an experimental measure, Tamil as the medium of instruction for B.A. classes in the Coimbatore Government Arts College from next year onwards. I wish the experiment success. We have no objection at all to Tamil being the medium of instruction in colleges. But as a teacher with some experience, I would like to sound a note of caution. So far as University Education is concerned, I should like the Government to be fair to aided institutions. If it is said that Government would not give grant to the colleges, if the latter found it difficult to introduce Tamil as the medium of instruction, I don't think it would be fair. I would like to say that if such a thing is done, our progress will be retarded; while others would have marched ahead, we would be lagging behind. Especially in the case of science and technical education, we still require English as the medium of instruction. I find from the Budget speech of the Hon. the Finance Minister that English will continue to be the medium of instruction for some more time. I welcome that statement. But very recently I found that all subjects would be taught through Tamil medium. I require some clarification on that point. So far as University Education is concerned, for such a change to come, we must first of all have the necessary number of Professors available and necessary text-books in Tamil in all subjects. Unless those pre-requisites are there, we cannot march ahead.

At the same time, Government recognise that students should have better grasp of the English language. To have better grasp of subjects and to attain better standard of teaching in English, the assistance of the British Council has been sought for re-training all secondary grade teachers. It is a good thing that the British Council has come forward to help in re-training these teachers. But I would like to point out how it is not possible to re-train all the secondary grade teachers and that too, within two years. There are 5,000 secondary grade teachers. Can you train all the 5,000 teachers within two years? I say it is absolutely impossible. It will take a much longer time to re-train all the secondary grade teachers. Moreover, the re-training is only in English language. Will it not be better if training is given in Mathematics, Science, Social Studies or Philosophy, especially once in five years, not only to all secondary grade teachers but even to I.T.'s and B.T.'s? Such a thing is absolutely necessary. In advanced and progressive countries periodical refresher courses are being conducted.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [18th March 1960]

(Deputy Chairman in the Chair)

4-20
p.m.

Sir, I next come to the reference to the Pay Commission made in paragraph 37 of the speech of the Finance Minister. A Pay Commission has been appointed and it has been asked to make suitable recommendations regarding the structure of emoluments of Government servants, local board employees and teachers. It is stated that the recommendations would be carefully and sympathetically considered and decisions taken. To that extent, we are grateful to the Government. I should like to point out, so far as we teachers are concerned, whatever may be the recommendations of the Pay Commission, one important thing is this. Now we have got various scales of pay. Take, for instance, Pundits in a secondary school. We have got six or seven scales. We want uniform scales. The basic principles which the South India Teachers' Union has recommended for adoption are these. The first is that so far as college teachers are concerned, the pay structure recommended by the University Grants Commission must be given effect to. Then, Training Colleges also must be placed on a par with Arts Colleges. Unfortunately, the Lecturers and the Professors of Training Colleges are not placed on a par with their counterparts in Arts Colleges. They must be placed on an equal footing. The scales recommended by the University Grants Commission must be accepted *in toto*. I know already about 23 colleges have given effect to these scales though the Government refuse to give the matching grant. Fifty per cent of the additional expenditure is met by the University Grants Commission, and 25 per cent by the College and the other 25 per cent should be met by the Government. But this 25 per cent the State Government refuse to give. I wish the Government take it into account and satisfy these teachers.

Another thing is, as I have said already, there must be uniform scales. We have now got the local body scales, the Government scales and the aided school scales. May be in respect of local body scales there are a number of scales. So we have suggested that there ought to be uniform scales. For example, for L.T.'s there should be one uniform scale, whether one is a teacher in a municipal school, a district board school, a Government school or an aided school. For secondary grade teachers there must be one uniform scale under whatever agencies they may serve. Unless these things are adopted and unless there is uniformity, there will be a lot of frustration and also heart-burning among these teachers.

Then, I come to the age of retirement. Now the age of retirement is fixed as 55. It may be asked why I want 60 to be fixed as the age of retirement. I should like to point out two reasons. One is there is scarcity of teachers. One will find a number of untrained teachers being employed in the secondary schools. They remain there only for a short span of time. When they get better jobs in Government service, they leave the service. Therefore, they have no interest in teaching. I have been the Convener of a Supervising Board for B. T. Examination for three years. In

18th March 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

the first year the strength was seventy or eighty and in the third year the strength went down to forty or forty-five. The Minister for Education admitted that the strength of the L.T. colleges very recently had gone down. Even the misfits for the teaching profession are not now attracted to the Training Colleges. Therefore, I would very strongly recommend that if better type of people, the fit people for the teaching profession, are to be attracted, the emoluments must be increased. There must also be old age provision. As regards the age of retirement, in the case of a Non-Gazetted Officer, he is taken in as a Lower Division Clerk and then there is the chance for him to become an Upper Division Clerk, a Deputy Tahsildar or a Tahsildar. But in the case of a secondary grade teacher, he remains throughout a secondary grade teacher. In the case of an L.T., he remains an L.T. for ever. Only a few become Headmasters. Naturally there is frustration. If it is maintained that after the age of 55, people become senile, old and unfit, then most of us may have to quit this House. In England, when I mentioned that the age of retirement in our country was 55, everyone laughed at it. In other countries it is 65. In Bengal and Uttar Pradesh it is 60. But in our State it is 55. See the irony of it. In the district board service or local board service if a teacher attains the age of 55, he goes out. But if he goes to an aided management, he becomes strong and he can be employed up to the age of 60. A man who is considered old, senile and weak becomes young, strong and efficient the very next day. Therefore, the sooner this anomaly is removed the better.

I have already stated that as regards pension also, in the case of certain teachers it is 25 per cent of the average salary for the last three years but that in the case of L.T.'s. and I Grade Pandits, 25 per cent of the average salary is not fixed but Rs. 30 is the maximum. There is, again, this anomaly. I do not know why there should be an anomaly in the pay scales, old age provision and so many other things when all people are doing the same work. The sooner this anomaly is removed the better.

About the staffing of the Training Colleges, I am sure my hon. colleague Sri Natarajan will speak in great detail. But I should like to point out in one or two sentences how the Training College is not staffed properly. A Deputy Inspector becomes the Headmaster of a Training School. It must be staffed by people who have had experience in high school teaching. That is the most important thing. Otherwise, the teachers who train teachers in the Training Colleges are good for nothing.

I should like to point out, in this connection, that there is another kind of frustration. I am talking about the teachers in the Chingleput District Board. Many of them have not been confirmed although they have put in four or five years' service. Their services have not been regularised. In South Arcot increments have not been given to the teachers for the past three or four years. We thought that when the district boards were abolished and the administration was taken over by the Special

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [18th March 1960]

Officers, there would be Heaven. But the position is worse now. We find the appeals to the Special Officers are not heeded. Low salaries are given and increments too are not given for years together. The teachers are not confirmed. How can we expect efficiency in these schools? These pieces of injustice must be removed as early as possible.

I should like to say that we must be a little bit charitable to the higher grade teachers, that is, teachers who serve in elementary schools. They are getting a pittance. For purposes of grant the assessment is Rs. 30- $\frac{1}{4}$ -33. You see the wonderful scale. For one who has passed III Form and undergone training for three years, Rs. 30 is the starting pay and Rs. 33 is the maximum, the increment being Re. 0-8-0 per year. I think a peon gets an increment of one rupee per year. (Interruption) Rs. 33 excluding dearness allowance. I do admit, but it is very low. How can we expect such a teacher to bestow even some attention on teaching the children? The money paid is a huge waste. If the quality or standard of elementary education has not improved, it is because of the low scales of salaries. I have been pleading for the abolition of the higher grade. The minimum general educational qualification should be S.S.L.C. If that is not possible, we must institute for them at least a refresher course. No one should get less than Rs. 100 all told.

It has been already pointed out that even when the increased dearness allowance is given, it is neutralised by the high cost of living, leaving behind a sense of frustration. So, it is better that something is done to remove these difficulties.

Even in my last Budget speech I referred to uncontrolled prices and said that the Government must take note of the inherent contradiction between planned development and uncontrolled prices. (This was stated in the Budget speech of the Finance Minister himself.) I hope these will not be pious words, and some steps will be taken to control the prices. The Conservative Party in England won the elections because the prices had been stabilised by them during the last few years. But have our Government stabilised the prices? Have any steps been taken in that direction? Nothing has been done. The whole thing has been left to drift. Food, clothing and housing are the primary needs of life. The Government have not bestowed as much attention on these as they ought to. In any Government, in any State which wants to progress, first attention must be paid to these primary needs—food, clothing and housing.

I come to the end of my speech. There is a very insignificant deficit running to Rs. 34 lakhs as compared with a revenue of Rs. 81 crores. I have no hesitation in congratulating the Hon. the Finance Minister on not imposing any fresh taxation. Last year also there was no fresh taxation. It came as a relief. We heaved a sigh of relief when we found that there was no fresh taxation. But last year they increased their revenue by sales tax,

18th March 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

It was not direct taxation but indirect taxation. There is the further assurance now that if the Pay Commission's recommendations are implemented, the Finance Minister will not come forward with fresh taxation proposals. I am really glad that there is no fresh taxation. I would request the Government to remove the anomalies I have referred to and to see that the pay structure is, as far as possible, uniform. Unless this is done, there will always be frustration and disappointment and we will not get our money's worth.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, I take the cue from the hon. Gentleman opposite, the last Speaker, and congratulate the Government on the satisfactory Budget that has been presented to us this year. The House knows very well that there is nothing but praise everywhere for the Budget presented by the Kamaraj Ministry in this State for this year. I congratulate the Hon. the Finance Minister and his able colleagues on the masterly way in which they have handled the finances of the State and on their solid achievements in the past and the bright prospects for the future as revealed from the Budget figures placed before us

4-30
p.m.

Sir, the annual Budget affords an opportunity to study the progress and prosperity of the State and I can boldly say that the people of Tamil Nad are proud of this year's Budget. From my intimate contact with the general public I can say that the people are really grateful to the Government that there will be no additional taxes this year. There was a sort of whispering campaign going on for some time that there would be this tax or that tax at State level this year and, therefore, it is a happy feature of the Budget that the Revenue deficit of Rs. 34 lakhs would be left uncovered and that no additional taxation is proposed.

Another significant feature of the Budget is this. The merchant community is particularly grateful to the Government for the exemptions from sales tax notified in the Budget. As has been pointed out by the hon. Member Sri Srinivasavaradan, the question of exemption of vegetables and perishables from sales tax was raised in this House and the other House too and the Hon. the Minister for Commercial Taxes, true to the assurances given by him, has, in view of the bright sales tax returns, been able to give this tax relief. This has been received very well by the merchant community and I am authorised by several Merchants' Associations who have sent in their resolutions to thank the Government for the relief granted to them. Also, as President of the State Conference of Country Chekku Owners held at Panruti last year, I am happy that oil from country-chekkus is also to be exempted from the levy of sales tax. On behalf of this indigenous industry, I congratulate the Government on the protection afforded to them by this concession. This vital cottage industry needs that protection and I am glad that the Government have realised this and granted this relief. They need protection on other lines as well, namely, facilities for supply of oilseeds, constitution of

[Sri T. Purushotham] [18th March 1960]

marketing societies and subsidised and extensive cultivation of gingelly crop. I make this plea to the Government on behalf of the country-chekku owners and oil producers and I hope it would receive fullest consideration at the hands of the Government for needed redress of their grievances and the improvement of this ancient industry in all directions.

Sir, the Report of the State Pay Commission is still on the anvil. It was hoped that the Report would be available in time for consideration in connection with the Budget. The Report has not yet been presented to the Government. As the Legislature would continue to sit till the end of April, it is my fond hope that the Report of the Pay Commission would be finalised by then and the Government would afford an opportunity to the Legislature to express its views on the recommendations of the Pay Commission, pending issue of final orders by Government on the recommendations. In this connection, I would appeal to the Government that an interim relief should be given to the Non-Gazetted Officers and teachers by way of grant of additional dearness allowance with effect from 1st March. (Sri T. P. Srinivasavaradan: of which year?) 1st January or 1st March 1960. (Sri T. P. Srinivasavaradan: You said 1st May.) I said 1st March. I want to make it quite clear that it should be at least 1st March 1960. The Hon. the Minister for Finance, I think, said at the Teachers' Conference held at Cuddalore that if there was delay in getting the Report of the Pay Commission for consideration and inclusion in the Budget, he would consider whether an interim relief could be sanctioned. I invite the attention of the Government to this and if there should be any great delay, the Government should not hesitate to consider this aspect of the matter and sanction an interim relief, with effect from 1st January or 1st March 1960, as I said, to the Non-Gazetted Officers and the teachers as well.

Sir, a perusal of the Budget gives a clear picture of the development activities and of the development expenditure proposed in the Budget estimates. It is significant to know that the provision for Education in 1960-61 is Rs. 15.53 crores as against Rs. 12.25 crores spent in 1958-59. As regards the point raised by the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan with regard to paucity of teachers, it will be noted that it is also provided for in the provision made for the training of additional teachers required for educational expansion scheme in the Third Five-Year Plan. The State educational policy, as hon. Members are aware, has been appreciated throughout the country and I trust the Hon. the Minister for Education would introduce ere long the Education Bill which he assured us would be done in his last Budget speech. Hon. Members would, I believe, join with me in urging the Government to come forward with a comprehensive Bill embodying the educational policy at least in the next session, as this session will be wholly occupied with the financial problems of the State.

18th March 1960] [Sri T. Purushotham]

Sir, as I was going through my Budget speech of last year, I found that I made a pointed reference to the need for opening of more schools for defective children and I wish to reiterate that proposal. We need more schools for handicapped children, for the blind, for the deaf and the dumb and for other defective children and the Government should provide for them. We have got one school for the blind at Poonamallee. It is progressing very well and I am glad to find that the Government School for the Blind has been able to send up their pupils for the S.S.L.C. Examination and the pupils have secured creditable marks of 60 to 70 per cent in the Public Examination. When we train these defective children, the Government should consider plans for the provision of employment facilities for the defective and handicapped children and this aspect of the problem should receive the urgent attention of the Government. I request the Government to examine this problem as quickly as possible. I learn that the Government of India have addressed the State Government about the channels of employment that should be provided for in the public services for disabled candidates who are otherwise fit. Such persons, not only the blind but also the deaf and dumb and other handicapped children, should be given the needed opportunities for securing employment under the Government to enable them to lead a full and useful life as their disabilities may permit. I particularly plead that this problem should receive the very urgent consideration of the Government.

Sir, the need for allotment of more funds for expansion of medical and public health services has been the sore-point repeatedly urged by hon. Members of the House and more particularly the hon. the Leader of the Opposition. I am sure in his Budget speech this year also, the Leader of the Opposition would refer to it. On a perusal of the figures in the Budget, it would be seen that in the revised estimate for 1959-60 the allotment for 'Medical' and 'Public Health' is Rs. 6.99 crores whereas according to the Budget estimate for 1960-61, it is even less next year. It is only Rs. 6.88 crores. The public health needs of the State have not been fully met. The Hon. the Minister for Health has stated that the stage of mere control of epidemic and other diseases is over and that comprehensive schemes for eradication of such diseases should be launched by the State Government with assistance from the Centre. Adequate funds should be provided for this purpose. The Budget does not reveal the schemes proposed to be taken up by the Government in pursuance of the policy enunciated by the Hon. the Minister for Health. I find that there are a few items of payment of maintenance grant to private hospitals like the Somanathapuram Tuberculosis Sanatorium, Ramanathapuram district, Rajaji Tuberculosis Sanatorium, Tiruchirappalli district, Scudder Memorial Hospital at Ranipet and the Kasturba Gandhi Maternity Hospital at Singanallur. These are all very useful institutions and the House would certainly welcome the proposal of the Government to give maintenance grants to these useful institutions. The State Government usually give capitation grant

[Sri T. Purushotham] [18th March 1960]

of Rs. 12 per month for the patients undergoing hospitalization in these private institutions including aided leprosy institutions. "his amount, hon. Members will agree, is quite inadequate considering the price of foodstuffs and other commodities. The rate of the capitation grant fixed for the patients in these private institutions long ago, should be revised and how far needed relief could be given to these useful institutions should receive the earnest consideration of the Government.

4-50
p.m.

We find that the Budget provides for as many as 258 new items of expenditure in 1960-61—Plan as well as non-Plan schemes. I am particularly glad that a sum of Rs. 3 lakhs is allotted this year as was done in the Budget of 1959-60 for renovation and repairs to 'poor and needy temples'. That is the expression used in the Budget. This amount will be given as State Grant for the renovation of temples sung by Alwars and Nayanmars. (Interruption.) This is not met from State revenues. It is out of the temple funds already taken over by the Government that this allotment is made. There are other ancient temples with archaeological inscriptions and sculptures which do not come under the category of temples sung by Alwars or Nayanmars. Such temples also should be brought within the scope of Government aid. The Central Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act of 1958 covers only ancient and historical monuments of national importance. As laid down in the Seventh Schedule (Union List) to the Constitution of India, the protection and preservation of other institutions like temples having ancient inscriptions of archaeological importance fall to the lot of the State Government. I plead with the Government to provide necessary grants for such institutions as well. I should like to take this opportunity to congratulate wholeheartedly the Home Minister, who is also in charge of religious endowments, on the spread of religious faith and *Bhakti* throughout the State in recent times. This religious revival is due not a little to the great personal interest taken by the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam in reorganising the religious institutions and making them function as institutions for the spread of true religious faith and *Bhakti*. I feel that this religious revival should be followed by the introduction of moral and religious instruction in public schools and colleges. The Report of the Central Committee headed by Shri Sri Prakasa that went into the question is also now available and I hope that the recommendations of that Committee would be implemented by the State Government as early as possible. The scheme should be actively enforced with the co-operation and help of religious and charitable endowments and institutions which, I believe, would be able to provide the trained staff for working out a comprehensive scheme of religious instruction in all our public schools and colleges.

In the list of new schemes under the Rural Development and Local Administration Department, we find loans and grants to the Madras Corporation to the tune of Rs. 38,35,000 for construction

18th March 1960] [Sri T. Purushotham]

of overbridges at Tiruvottiyur High Road and Lighthouse Road. The construction of these overbridges should be expedited. The site for the overbridge on the Lighthouse Road was stated to be under objection. How far this objection has been settled and when the work will be taken up are matters which need elucidation and I hope that the construction of these essential bridges will not be held up.

A sum of Rs. 13 lakhs is provided for construction of a new block of buildings in the High Court compound to accommodate the City Court and various State Tribunals. This should be welcomed. Construction of buildings to accommodate the Rent and Accommodation Controllers is also necessary and it should be taken up. I think Rent Control would be there for ever, though I do not know what will be the fate of Accommodation Control. If it is possible, we can put up buildings for these offices within the High Court compound. The present buildings in which the offices of the Rent Controller and the Accommodation Controller are housed and where the Rent Controller is holding his court are most shabby and unsuitable for carrying on the work. The clients and advocates are standing outside and I would invite the Hon. Minister in charge of Rent Control to pay a visit to the offices of the Rent and Accommodation Controllers and see what should be done to improve the conditions. Suitable buildings for the two officers to house their offices are necessary and I hope the Hon. Minister will see that suitable buildings are put up for these offices as well.

Referring to the High Court compound, it is strange to find a large number of motor-cars being left there inside the High Court compound exposed to sun and rain. Costly cars, cars are not available in these days, and I believe that Government would do well to construct a number of motor garages inside the High Court compound. The Government could rent out those garages to the advocates who would be prepared to take them up instead of leaving their cars exposed to sun and rain inside the High Court compound. That would also bring in some return to Government. I would appeal to Government to work out a scheme for this purpose.

Under the head of "Jails", we find various items of new expenditure. From the latest report of the Committee on Government Assurances, it will be seen that a proposal for shifting the Central Jail outside the Madras City and utilising the present Jail buildings for the use of Government General Hospital is under consideration of Government. Enquiries reveal that Government have decided on a site near Red Hills for shifting the Central Jail, Madras. I find no allotment for the construction of Central Jail on the new site, outside the City of Madras. It is not known in what stage the matter is. If the proposed site is the same as the one on which the S.A.P. camp was located near the Red Hills tank, I should like to point out that the objection raised with regard to location of S.A.P. camp, viz., nearness to the Red Hills

[Sri T. Purushotham] [18th March 1960]

tank would hold good if you have the Central Jail in that locality. I would request Government to examine all these aspects before coming to a final decision on this issue.

5 p.m. While I am on the subjects falling within the portfolio of the Home Minister, I should congratulate him on the successful working of Prohibition with particular reference to the working of the new Prohibition Act. I am a constant visitor to rural areas and based on personal local enquiries, I can boldly say, in spite of what doubting Thomases may whisper here and there, that Prohibition is a success in our State, and especially in rural areas. Illicit manufacture of liquor has gone down and I am sure at this rate the drink evil will be effectively brought under control.

There is not adequate provision for schemes of tourist promotion in the State Budget. The hon. Lady Member Srimathi Clubwala Jadhav who is most interested in the subject has been pointing out the need for bringing out attractive tourist literature about the various places of tourist importance in Tamil Nad. The subject has not received full justice in the Budget proposals. In fact, we find only one or two items relating to tourism in the programme for 1960-61, namely, the construction of a rest-house at Tiruchendur at a cost of Rs. 50,000 and also the purchase of a building at Ootacamund for conversion into a rest-house for tourist purposes at a cost of Rs. 1 lakh. Why a building should be purchased and then converted into a rest-house is not apparent. The Government could as well select a suitable site and put up a building according to their requirements. Full details regarding the building in question and why it is proposed to purchase a private building instead of putting up a building suitable for a rest-house should be made known to the Members of the Legislature. I hope the details will be furnished to us in the reply to the Budget debate.

I am glad to find in the Budget that the scheme for Local Development Works will be continued in 1960-61. It is a very popular scheme. The villagers have taken advantage of the Local Development Works programme and several village roads, etc. have been laid and water-supply schemes have been executed during the last few years. So, I am glad to find an allotment of Rs. 75 lakhs proposed for the purpose in the Budget Estimates for 1960-61, and I hope that a large portion of the amount will be utilised for putting up school buildings in rural areas. The village schools need proper buildings. They are located in poor, shabby buildings and I am sure the public will come forward to put up neat little buildings for village schools with the aid that they will get under the Local Development Works programme. I hope the Government will ensure putting up school buildings in rural areas under the Local Development Works Scheme.

We have now introduced the new Panchayats Act. Adequate finances should be allocated for efficient working of the new panchayats. The people should be educated about the functions and

18th March 1960] [Sri T. Purushotham]

responsibilities of the new panchayats. I would propose that Regional Seminars of Panchayat Presidents and Members should be organised and the new Panchayat Scheme popularised. The officials in charge of the panchayat administration should strive to educate and guide the panchayats and ensure their proper working. Recently, a detailed note on the new Panchayats Act was published in 'The Hindu' and other newspapers, from the pen of a Deputy Secretary to Government, giving a detailed summary of the implications of the new panchayat legislation. I feel that a detailed note on the new Panchayats Act should be printed in Tamil and copies distributed to the Presidents and Members of the panchayats and to Block Development Officers as well. The article that I referred to gives a lucid picture of the new Panchayats Act and so, a Tamil translation of the article could be prepared and distributed to all the panchayats and panchayat presidents and officers for their information and guidance. I would also plead, in this connection, that progressive reform of local administration, I mean, the district municipalities and the Madras Corporation, on western standards of public administration should be taken up. I hope this branch of administration would be given further impetus on those lines as a sequel to post-war reforms in all directions that we have taken up.

I wish to invite the attention of the hon. Members to the details given under Demand XLI—Capital Outlay on Civil Works. A list of building schemes to be taken up in 1960-61 is given. I eagerly looked forward to provision for construction of a new building for the Council Chamber in that list, but I am disappointed as I am sure other hon. Members too are disappointed. The Finance Minister assured us in this House that plans and estimates for the construction of a new Council Chamber were under way. It is a matter for regret that no allotment for this work has been made in the Budget Estimates for 1960-61.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I interrupt the hon. Member? It was said at that time that the military authorities in charge of the Fort had not agreed to the proposal. Now I understand that they have no objection and that they have agreed to the proposal.

* **SRI T. PURUSHOTHAM:** I am sure the Leader of the House will refer to it in his reply. I am glad the hon. Member Sri Raza Khan has come forward to support what I have been saying. I looked into the detailed Supplemental Estimates placed before the House this afternoon and even in that statement we do not find any allotment for this purpose. I would respectfully tell the Hon. the Leader of the House that the hon. Members do feel strongly about it. The omission should be rectified by necessary allotment in the further estimates that would come up for consideration in 1960-61.

[Sri T. Purushotham] [18th March 1960]

Sir, let me close with a few general observations. The hon. the Leader of the Opposition during the debate on the Governor's Address referred to the delay in the constitution of Selection Committees for admissions to Government Colleges, especially the professional colleges, during the last two years. The Government should take an early decision on the general principle to be followed in constituting these committees and see that delay is avoided in the selection of candidates and ensure timely admission of students in all the colleges, professional as well as arts colleges, in the next academic year.

5-10
p.m.

I am glad, Sir, that the Madras-Andhra border question has been finally settled and that Tiruttani and other Tamil areas will be transferred to Tamil Nad from 1st April 1960. The areas which are to be transferred to us have not received proper attention for some time past and so, immediate steps should be taken to provide fullest scope for developmental activities in those areas. Necessary allotments should be made for improvement of the villages coming over to us. Village roads should be formed and rural electrification schemes should be taken up. Several of these villages have not been supplied with electricity. Some of us, legislators, propose to tour the area shortly and submit for consideration of the Government the urgent needs of the villages in the transferred territory. The Government should pay special attention to these problems and make necessary allotments in the Budget Estimates that would be brought forward for the transferred territories.

Sir, with due respect to the Hon. Chairman and the Hon. the Leader of the House, I wish to refer to one matter about which I feel very strongly. The Hon. Chairman also will agree with me that there should be separate Secretariats for the Legislative Assembly and the Council. He assured us that a scheme for that purpose had been approved and the newspapers also stated so. I, therefore, do not see why there should be such a great delay in implementing a scheme of that kind. I perused the details given in the Budget under Demand X—State Legislature and I do not find any reference to this.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Because it does not involve any extra expenditure.

* **SRI T. PURUSHOTHAM :** Anyway there is no separate item shown as Secretariat of the Legislative Council and the Secretariat of the Legislative Assembly. No bifurcation of the Assembly and the Council Secretariats is indicated in the figures furnished in the Budget. I would request you, Sir, and the Hon. the Leader of the House—I hope you will convey this to the Hon. Chairman who is not now here—to look into the great delay in implementing the proposal and see that necessary provision is made for constituting separate Secretariats for the Assembly and the Council as early as possible.

18th March 1960] [Sri T. Purushotham]

Lastly, Sir, I wish to convey, on my own behalf, and I believe I may do so on behalf of all the Members of this House due to retire this year, my unbounded gratitude (Sri Mohamed Raza Khan : You will all return) to the Hon. Chairman, the Hon. Ministers, the hon. the Leader of the Opposition and all the other Members for the great courtesy and cordiality shown to us. It was a pleasure and a rare privilege to have served as a Member of this House. Maybe, as devoutly wished for by my hon. Friend opposite, most of the retiring Members may come back but that apart, I wish to express most sincerely, Sir, my personal feelings and thank you and the Hon. Chairman for the guidance and the help that I have always received at the hands of the Chair and the Hon. Ministers and all the Members. May I also, through you, thank the officers and staff of the Council for their kind assistance?

Thank you.

SRI K. T. KOSALRAM: டெபுடி சேர்மென் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட் பாராட்டப்படுகிறதா, பாராட்டப்படவில்லையா என்றால், பல டாக்ஸ்களை எடுத்துவிட்டோம் என்பதில் பெருமைப்பட்டாலும், இதை ஒரு “ப்ரோக்ரஸிங் பட்ஜெட்” என்று சொல்லுவதற்கு முடியாமல் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல முடியும். இந்தச் சபையில் முதல்வராக இருக்கக்கூடிய அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இண்டஸ்ட்ரீஸை, தொழில் மயமாக்கும் விஷயத்தில் அதிகமாக அக்கறை எடுத்துக் கொள்கிறார் என்பதைப் பாராட்டாமல் இருக்கவும் முடியாது. பாராட்ட வேண்டிய பல காரியங்கள் தொழில் இலாகாவில் நடந்து வருகின்றன. தொழில் இலாகாவில் பல கைத்தொழில்கள் இந்தச் சென்னை இராச்சியத்தில் நடக்கும்போது, அதற்கு இந்த அரசாங்கம் எந்த அளவுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கிறது என்று பார்த்தால், எவ்வளவு கொடுக்கப்பட வேண்டுமோ, அல்லது பிற ராஜ்யங்களில் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்குப் பாதுகாப்பு இந்த ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று கேட்டால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிற இராஜ்யங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பல்வேறு பொருள்களை, சாமான்களை, விற்பனை செய்வதற்குப் பெரும்பாலும் அரசாங்கம் இரண்டாவது திட்டம், மூன்றாவது திட்டம் என்று திட்டமிட்டு வேலை செய்யும்போது, ஏராளமான சாமான்களை அரசாங்கமே வாங்கவேண்டியிருப்பதால், ஆங்காங்கு அந்தந்த இராச்சியங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற சாமான்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விதிவிலக்குக் கொடுத்து அந்தந்த இராச்சியங்களில் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழில்களில் அக்கறை காட்டுகின்றன இதர ராஜ்யங்கள். குறிப்பாக, மின்சார இலாகாவை எடுத்துக் கொண்டால், ஏராளமாகக் கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். அதற்குரிய திட்டங்களையும் வகுக்கிறோம். டிரான்ஸ்தார்மார்கள் இந்த இராச்சியத்தில் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் பிற ராஜ்யங்களிலிருந்து ஒருவர் டெண்டர் போடும்போது 6 சத வீதம் அவருக்குக் குறைத்து!

[Sri K. T. Kosalam] [18th March 1960]

போடுகிறார்கள். அவருக்கு விற்பனை வரி இல்லாமல் இருக்கிறது. இந்த இராச்சியத்தில் உள்ளவர்கள் டெண்டர் போட்டால், அவருக்கு 6 சத வீதம் அதிகமாகப் போட்டாக வேண்டியிருக்கிறது. பிற இராச்சியங்களிலிருந்து வரும் போது, அவருக்கு விற்பனை வரி கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆனால் நம் இராச்சியத்தில் அந்தத் தொழிலைச் செய்கிறான் என்ற பாவத்திற்காக அவன் கூடுதல் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அவரே ஆந்திரா பார்ட்ரில் இருந்துகொண்டு டெண்டர் கொடுத்தால், அவர் 6 சத வீதம் குறைவாகக் கொடுத்தால் போதும். நம் நாட்டில் தொழில் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும், ஏராளமான தொழில் களைச் செய்யுங்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டு, அதே சமயத்தில் நம் இராஜ்யத்தில் ஒன்றும் செய்யாதீர்கள், பிற இராச்சியங்களில் உள்ளவர்களுக்குத்தான் சலுகை தருகிறோம் என்று சொல்வதில் அர்த்தமேயில்லாமல் இருக்கிறது. நான் சொல்வது, “கோஆர்டிநேஷன்” வேண்டும். விவசாய இலாகா, மின்சார இலாகா, தொழில் இலாகா இப்படியாக இலாகாவிற்கு இலாகா “கோஆர்டிநேஷன்” வேண்டும். பிற இராச்சியங்களில் உள்ளவர்கள் அதிக அனுகூலம் அடைந்து கொண்டு, நம் இராச்சியத்தில் தொழிலைத் தொடங்கியதால் நாம் நசித்துப் போய்விட்டோம் என்ற நிலை ஏற்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும். பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற இராச்சியங்களில் அங்கு உற்பத்தி செய்யும் சாமான்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விதிவிலக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை நம் இராச்சியத்திலும் ஏன் செய்யக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இதை நிச்சயமாகப் பரிசீலனை செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே அதை விட்டுவிடுகிறேன். அடுத்தபடியாக, தொழில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமென்பதில் அக்கறை காட்டுவதைப் பாராட்டுகிறேன். அதை எல்லோரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

நமது சபை முதல்வர் மிகுந்த திறமைசாலி என்பது என் அபிப்பிராயம். அதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. ஆனால், ஒரு குறை இருப்பதை நான் அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அதற்கு அவர், மத்திய அரசாங்கத்துடனே அல்லது ரிசர்வ் பாங்குடனே அல்லது ஸ்டேட் பாங்குடனே எந்த அளவில் போராட வேண்டுமோ—“போராட” என்ற வார்த்தையையே உபயோகிக்கிறேன்—அந்த அளவு போராடியோ அல்லது எவ்வளவு சண்டைபோட முடியுமோ அவ்வளவு சண்டைபோட்டு அதை முடித்தாக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

இதிலே முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், சிவகாசி, சாத்தூர், கோவில்பட்டி முதலிய இடங்களில் தீப் பெட்டித் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. இந்தக் கைத் தொழில் அங்கு முக்கியமாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. கைத் தொழிலை முன்னேறச் செய்யவேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின்

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

கடமை என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. கைத்தொழிலை—இது போன்ற குடிசைத் தொழில்களை முன்னேற்ச் செய்வதற்காக ஒரு கார்ப்பரேஷன் கூட இந்த அரசாங்கம் அமைத்திருக்க வேண்டும். அவ்விதமிருந்தும், அரசாங்கம் இந்தத் தொழிலுக்குக் “கியாரண்டி” கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லியும், ஸ்டேட் பாங்கிடம் அல்லது ரிசர்வ் பாங்கிடம் ஐம்பது லட்சம் ரூபாய் அல்லது ஒரு கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யக் கொடுக்க வேண்டும் கடனாக என்று கேட்டது. இல்லையென்றால், இந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி அடைய முடியாது. இதில் கிடைக்கின்ற லாபத்தை மத்தியில் இருக்கிறவர்கள் தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதைப்பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எழுதியிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்தத் தொகையைக் கொடுக்க முடியாது என்று ஸ்டேட் பாங்க் மறுத்துவிட்டது என்றும் கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால், நமது ஊரில் இருக்கும் முல்தானிகள் பெரிய வியாபாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, வெறும் ஸ்டாம்பு பேப்பரில் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு, தெருவில் போகிறவராய் இருந்தாலும் சரி, அவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு வட்டி வேண்டுமென்றால் கொஞ்சம் கூடுதலாக வாங்கலாம்—100-க்கு 18 என்று வட்டி வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்—வெறும் வட்டிமட்டுமல்ல, அதற்கு மேல் என்னவெல்லாமோ குட்டிகள் எல்லாம் இருக்கும். இதற்குத் தரகு வேறு வாங்கிக்கொள்கிறார்கள்—அவைகள் எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு கொடுக்கிற உண்டியல்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், ஸ்டேட் பாங்கியில் 100-க்கு 100 பணம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள்—அதாவது டிஸ்கௌண்ட் செய்துவிடுகிறார்கள். முல்தானி கொடுக்கிற உண்டிக்கு அவ்வளவு விலை இருக்கிறது ஸ்டேட் பாங்கியில். ஆனால் சர்க்கார் இதற்கு “கியாரண்டி” கொடுக்கிறோம் என்று சொன்ன பிறகும், அதற்கு மரியாதை கொடுக்கவில்லை ஸ்டேட் பாங்கு அல்லது ரிசர்வ் பாங்கு. இரண்டும் ஒன்றுதான். தெருவில் போகிற ஒருவனுக்கு முல்தானி கொடுக்கிற உண்டியல் ஸ்டேட் பாங்கில் 100-க்கு 100 டிஸ்கௌண்ட் ஆகிறது. அதே நேரத்தில் சர்க்கார் “கியாரண்டிக்கு” விலையிலே என்றால், அது அவமானம் என்ற வார்த்தையைச் சொல்லாமல்—அந்த வார்த்தையை உபயோகித்தால் தப்பு ஒன்றும் இல்லை என்றே எண்ணுகிறேன்—வேறு என்ன சொல்லுவது? இந்த நிலைமையைப் போக்குவதற்கு நமது (சர்க்கார்) சட்டசபை முதல்வர்திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதைப்பற்றி விசாரித்த பிறகு என்ன விவரம் கிடைத்தது என்றால், முல்தானிகளுக்கு என்று பம்பாயில் “முல்தானிஸ் அஸோஸியேஷன்” என்ற ஒரு ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. அது ரிசர்வ் பாங்குக்குக் “கியாரண்டி” கொடுக்கிறது என்று தெரிகிறது. இந்த கியாரண்டியை வைத்துக் கொண்டு தான் எல்லாப் பாங்குகளும் இவர்கள் கொடுக்கிற உண்டிக்கு “டிஸ்கௌண்ட்” செய்து விடுகின்றன என்று தெரிகிறது. இந்த விஷயத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் சேர்ந்த “முல்தானிஸ் அஸோஸியேஷன்” பெரிதா அல்லது சென்னை சர்க்கார் பெரிதா என்று

[Sri K. T. Kosalram] [18th March 1960]

எனக்குத் தெரியவில்லை. இதை நன்றாக நாம் ஆராய வேண்டும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்து Pursue பண்ணினால், கண்டிப்பாக வெற்றி பெறுவர் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்களைப் பற்றி நமக்குக் குறைவான நம்பிக்கையே இல்லை. நீங்கள் முயற்சி செய்தால் நிச்சயமாக வெற்றி பெற முடியும் என்று அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் நம் கட்சியில் நியாயம் இருக்கிறது. “முல்தானிஸ் அசோஸியேஷன்” பெரிதா, நமது அரசாங்கம் பெரிதா என்பதை இடித்துக் காட்டும்போது, நாம் வெற்றி பெற முடியும். இது மட்டுமல்ல. இந்த “முல்தானிஸ் அசோஸியேஷன்” னுக்கு 15 லட்சம் ரூபாய் வட்டி இனத்தில் நமது நாட்டிலிருந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதோடு இதிலிருந்து இன்கம்-டாக்ஸ்-ம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் போகிறது. நமது ஸ்டேட்டுக்கு ஒன்றும் வருவதில்லை. இதில் ஸ்டேட் பாங்கு பாரபட்சம் காட்டும்படி நாம் விட்டு வைக்கக்கூடாது. இதை நிச்சயமாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று சபை முதல்வர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கனம் அங்கத்தினர் திரு. ஸ்ரீநிவாச வரதன் அவர்கள் cost of living எல்லாம் உயர்ந்து விட்டது என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மந்திரிகள் எல்லோரும்—பிரதம மந்திரி முதல்—திரு. ஸ்ரீநிவாசவரதன் வரை—என் வரையில்—எல்லோரும் சொல்கிறார்கள், cost of living குறைய வேண்டும் என்று. யாராவது கான்கிரீட்டான யோசனை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பலர் சொல்கின்ற யோசனைகளும் கான்கிரீட்டான யோசனைகளாக இருப்பதில்லை. அதனால்தான் எவ்விதமான பிரயோசனமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. நண்பர் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி, என்.ஜி.ஓ.-க்கு டியர்னஸ் அலவன்ஸ்-ல் ஏதோ ஐந்து ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றாலும் கூட, இரண்டரைக்கோடி ரூபாய் ஆய் விடுகிறது. இதற்கு எங்கே போவது என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. அப்படியே ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துவிட்டாலும் கூட, அவர்களுக்கு எல்லா சுகமும் வந்துவிட முடியாது. அவர்களுடைய கஷ்டங்களை எல்லாம் நிவர்த்தி செய்துவிட முடியாது. இந்த நகரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், வீட்டு வாடகையிலிருந்து மனிதனுடைய வாழ்க்கை ஆரம்பமாகிறது. 75 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதனுக்கு ஏதாவது ஒரு வீடு வேண்டும். அப்படி ஒரு வீடு பார்த்தால், குறைந்த பட்சம் 50 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். மேற்கொண்டு வேறு செலவுகள் செய்ய வேண்டும். இதைக் குறைப்பதற்கு ரென்ட்-கண்ட்ரோல் வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. இது பெர்மனண்டாக இருக்க வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். (குறுக்கீடு.) இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். இப்போதுள்ள வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் எல்லாம் கர்ப்பரேஷனுக்குத் தாங்கள் இந்திந்த இடங்களுக்கு இன்னின்ன வாடகை வாங்கு

18th March 1960]

[Sri K. T. Kosalam]

கிறோம் என்று ஒரு ஸ்டேட்மென்ட் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (ஒரு குரல். அது பொய் ஸ்டேட்மென்ட்.) அது பொய்யா நிஜமா என்று நான் சொல்ல வேண்டாம். நாம் அதை நிஜமான ஸ்டேட்மென்ட் என்றே வைத்துக்கொள்ளலாம். நாங்கள் இத்தனை வீடுகள் வைத்திருக்கிறோம், இத்தனை இத்தனை ரூம்கள் வைத்திருக்கிறோம், அவற்றிற்கு இவ்வளவு அவ்வளவு வாடகை வாங்குகிறோம் என்று ஒரு ஸ்டேட்மென்ட் கொடுக்கிறார்கள். அதன்படிதான் கார்ப்பரேஷன் அவர்களுக்கு டாக்ஸ் போடுகிறது. அவர்கள் கொடுக்கும் ஸ்டேட்மென்டையே நாம் ஒத்துக்கொள்ளலாம். அவர்கள் பொய் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள். யாரும் பொய் சொல்ல மாட்டார்கள். அந்த ஸ்டேட்மென்டையே வைத்துக்கொண்டு, அதைச் சர்க்காரே எடுத்து, அதிலுள்ள வாடகைத் தொகையை எல்லாம் நாங்களே வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களாகிய உங்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறோம் என்று சொன்னால், அடுத்த நாளே வாழ்க்கைத்தரம்—காஸ்ட் ஆப் லிவிங்—குறைகிறதா அல்லது உயருகிறதா என்பதைப் பாருங்கள். 15 ரூபாய் என்று கார்ப்பரேஷனுக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, வெளியில் 50 ரூபாய் என்று வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள். அதே நேரத்தில் சர்க்காரே அவர்கள் ஸ்டேட்மென்ட் பிரகாரம் 15 கொடுத்துவிட்டு அதே வாடகைக்கு சர்க்காரே ஒரு என்.ஜி.ஓ.க்கோ அல்லது வேறு கஷ்டப்படுகிற ஒரு மனிதனுக்கோ கொடுத்துவிட்டும் அப்போது சர்க்கார் ஒரேயடியாக 35 ரூபாய் கொடுப்பதாக—கிப்-டாக்—கொடுப்பது போல் இருக்கும். அதல்லாமல் டி.ஏ. 5 ரூபாய் அதிகம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், இரண்டரைக் கோடி ஆகிறது. இதற்கு யார் தலையில் கை வைப்பது என்று ஆலோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வேறு ஏதாவது டாக்ஸ் போட்டால், அதை வைத்துக் கொண்டு அரசியல் கட்சிகள் எங்கே “எக்ஸ்பிளாயிட்” பண்ணப்போகிறார்கள் என்று பயப்பட வேண்டியிருக்கும். அந்தக் கஷ்டங்கள் ஒன்றும் வேண்டாம். இதனால் அவர்களுடைய வீடுகளை ஒன்றும் நாம் எடுத்துவிடவில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய வாடகையை நாம் கொடுக்கிறோம் என்று எடுத்துவிட்டால் போதும். சட்ட சபையில் இதை “பாஸ்” பண்ணிவிட்டால் எந்த விதமான கஷ்டமும் இருக்காது. இதில் பொது மக்கள் வோட்டு சர்க்காருக்குத்தான் கிடைக்குமே தவிர, வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கிடைக்காது. ஆகவே, சர்க்கார் இதைத் தெரியமாகச் செய்துவிட்டால் “காஸ்ட் ஆப் லிவிங்” நிச்சயமாக குறைந்துவிடும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஆர்ட்டிகிள் 31-ன்படி செல்லுமா என்று யோசித்துத்தான் அங்கத்தினர் இதைச் சொன்னாரா என்று தெரியவில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM: ஆர்ட்டிகிள் 31-ன்படி நன்றாகச் செல்லும். நான் இதைப்பற்றி நன்றாக வழக்கறிஞர்களைக் கேட்டுத்தான் இந்தச் சபையில் பேசுகிறேன் என்று மகிழ்ச்சி யோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படியே நிலத்தை நாம்

5-30
p.m.

[Sri K. T. Kosalram]

[18th March 1960]

எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. வீட்டை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய ஸ்டேட்மென்டில் வாடகை இவ்வளவு வாங்குகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே அந்தத் தொகையை அவர்களுக்கு—வீட்டினுள்ளவர்களுக்கு—பதிலாக நாங்கள் தருகிறோம், ஒன்றும் தேதி அரசாங்க டிரெஷரியிலிருந்து வீட்டுக்குப் பணம் வரும், டிரெஷரிக்குக் கூட நீங்கள் போக வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள். இம்மாதிரிச் சொல்லுவது கான்ஸ்டிடியூஷனுக்கு விரோதமாக நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள்கூட ஒரு வழக்கறிஞர். அவரே இல்லையென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: தப்புப்பண்ணுவதை நன்றாகப் பண்ணட்டும், கடைசி வரையில் பார்க்கலாம் என்று இருக்கிறாரோ என்னவோ?

SRI K. T. KOSALRAM: இருப்பது இருக்கிறபடி இருக்கட்டும் என்று வேண்டுமானால் சொல்வார். சொல்வதை ஒழுங்காகச் சொல்வார் என்பது இந்தச் சபையின் அனுபவம்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: ரொம்ப வந்தனம்.

SRI K. T. KOSALRAM: ஆகவே, இந்த “காஸ்ட் ஆப் லிவிங்”-ஐக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு டிராஸ்டிக்காகச் சில காரியங்கள் செய்தாக வேண்டும். நாம் இன்றைய தினம் நல்ல நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறோம். பலவித “லோன்கள்” கொடுக்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு “லோன்” கொடுக்கிறோம். ஒரு விவசாயி 500 ரூபாய் “லோன்” வாங்குவதற்குள்ளாக அந்தத் தேவதை, இந்தத் தேவதை, குட்டி தேவதை, எல்லா தேவதைகளையும் பார்த்து, அந்தத் தேவதைகளுக்கு முன்னால் போய் நின்று பணத்தை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. மந்திரி என்னவோ நினைக்கிறார். விவசாயிகளுக்கு “லோன்” கொடுத்து விட்டோம், அதனால் அவன் வசதி பெறுவான் என்று நினைக்கிறார். அவருக்குக் கீழே இருக்கக்கூடிய நிர்வாக இயந்திரம் எப்படி வேலை செய்கிறது என்று சிந்திக்கக் கூட அவருக்கு நேரம் இல்லையோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அதைச் சிந்தித்து செயல்பட ஆரம்பித்து விட்டால், சாதாரண மனிதன் வாயார வாழ்த்துவான். அவன் வாழ்த்துவது மட்டுமல்ல, அது உண்மையான ஒரு சாதனையாக இருக்கும். (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி: எப்போதும் ஒட்டுப் போடுவான்.) ஒட்டுப் போடுவது இருக்கட்டும். ஒட்டு வாங்குவது இயற்கை. ஒட்டு வாங்கித்தான் இங்கே இருக்கிறோம். ஒட்டு வாங்காமல் இங்கே இருக்க முடியாது. ஆகவே இந்த நிர்வாக யந்திரத்தைச் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சர்க்கார் நினைக்காமல் இருக்கிறதே என்று நினைக்கும் போது, மிகவும் வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. நிர்வாக யந்திரம் சீராக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய தினம் காணம் எழுதிவைத்ததைத்தான் நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். பொறுப்புள்ள சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் நேரில் பார்த்து எடுத்துச் சொன்னாலும், நம்ப மாட்டேன் என்று சொல்லுகிறீர்கள்.

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

கணக்குப் பிள்ளை எழுதுவது பெரிதாகத் தோன்றுகிறது, சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் பேச்சு உண்மையாகத் தெரியவில்லை. இந்தத் துரப்பாக்கிய நிலை நீடித்தால், நாட்டு நிர்வாகம் நம்மை எந்த நிலையில் கொண்டுவிடும் என்று அச்சமாக இருக்கிறது. சர்க்கார் கொள்கை, சர்க்கார் நினைப்பது நடைபெற்றாக வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புகிறார்கள். இன்றைய தினம் நடைமுறையில் என்ன பார்க்கிறோம்? ஒரு மனுவை எழுதி விட்டு, அந்த மனு அந்த மேஜை, இந்த மேஜை என்று இப்படியே போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு சாதாரண விவசாயியினால் இதனுடைய ரிஸல்டைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் அவன் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறான் என்று பார்க்க வேண்டும். நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். அமைச்சர்கள் ஊர் ஊராகப் போகிறீர்களே—போங்கள், சுற்றுங்கள், சந்தோஷம். அப்படிப் போகும்போது ஒரு நாள் தாலுக்கா ஆபீஸிற்குப் போங்கள். இப்போது கார்களுக்குக் கொடி போடுவதில்லை—கொடி போடாமல் இருப்பது நல்லது. கொடி போடாமல் போங்கள். மின்சார இலாகா அமைச்சர், டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகா கிளார்க் முன்னால் சாதாரண மனிதன் இருப்பானே அதைப் போலப் போய் விசாரிக்கட்டும். (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசுவாமி: அவர் இப்போதே அப்படித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறாரே.) என்ன நடக்கிறது, நிர்வாகம் எப்படி நடக்கிறது என்று நேரடியாகப் பாருங்கள்.

1948-ம் வருஷத்திலே ஒரு நாள், நண்பர் ஸ்ரீ அவிநாசிசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக இருந்தபோது, அவர்களோடு சாத்தூரிலிருந்து குலசேகரப்பட்டினம், சங்கரன் கோவில் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, வழியில் ஒரு போலீஸ் காண்ஸ்டபிள், இங்கே வழி கிடையாது, போகக் கூடாது என்று நிறுத்திவிட்டான். அப்படியானால் எப்படிப் போவது, வேறு வழியைச் சொல்லு என்று கேட்டோம். அப்போதும் போகக் கூடாது, வேறு வழி தெரியாது என்று சொன்னான். நாங்கள் போய்க் கொண்டிருந்த கார் ஒரு பழைய கார். டவாலி போடாத பியூன். பார்ப்பதற்கு மந்திரி என்று தெரியாது. போலீஸ் காரன் நிறுத்திவிட்டான். துரை சொல்லியிருக்கிறார், போகக் கூடாது என்று சொன்னான். கடைசியில் நேராக அந்த வழியிலேயே, “டிஸ்ஓபே” பண்ணுகிற மாதிரிப் போனோம். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் கம்ப்ளெயின்ட் பண்ண வேண்டும் என்று நான் சொன்னேன். அங்கு போனால், ஸ்டேஷனில் இருக்க வேண்டிய ரைட்டர் அங்கு இல்லை. கார்டில் இருக்க வேண்டியவன் இல்லை. துப்பாக்கியை எங்கேயோ போட்டுவிட்டு ஒரு போலீஸ்காரன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். கைதிகள் ஏழு பேர்கள் எங்கேயோ நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலைமையைப் பார்த்தேன். நண்பர் ஸ்ரீ அவிநாசிசிலிங்கம் அவர்களை இதையெல்லாம் கம்ப்ளெயின்டாக எழுதுங்கள் என்று சொன்னேன். “நான் போலீஸ் மந்திரி இல்லையே, எப்படி எழுதுவது?” என்று கேட்டார். “நீங்கள் காபினெட் மினிஸ்டராதலால்,

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

“ஜாயின்ட் ரெஸ்பான்ஸிபிலிட்டி” இருக்கிறது, இப்படி ஒரு கேவலமான நிலையைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசாமல் போவதா, எழுதுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று சொன்னேன். கடைசியில் அப்படியே எழுதினார். நாங்கள் எழுதிவிட்டு திருநெல்வேலி போவதற்குள் பின்னால் வந்த டி.எஸ்.பி., என்ன அசம்பாவிதமோ நடந்திருக்கிறது என்று எண்ணி, அந்தந்த இடத்திலேயே “பனிஷ்” பண்ணிவிட்டு வந்து சேர்ந்தார். இது 1948-ம் வருஷம் நடந்ததைச் சொல்கிறேன். நிர்வாக யந்திரத்தைப்பற்றித் தப்புச் சொல்கிறேனே என்று நினைக்கக் கூடாது. யாரும் பொறுப்பற்ற முறையில் சொல்லமாட்டார்கள். மந்திரிக்கு இருக்கக்கூடிய பொறுப்பு, தேச சேவையில் அக்கறை, அங்கத்தினர்களுக்கும் ஓரளவு அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த யோசனையை ஏற்று அந்தந்த இலாகாவிற்குப் போங்கள். அங்கங்கே பொது மக்களைக் கேளுங்கள். என்ன நடக்கிறது என்று அவர்கள் நிச்சயமாகச் சொல்வார்கள். இந்த அதிகாரி இப்படிக்கேட்டார், அந்த அதிகாரி அதைச் சொன்னார் என்று நிச்சயமாகச் சொல்வார்கள். அதைக் கேட்டு என்ன செய்ய வேண்டுமோ, பார்த்து அந்தந்த இடத்திலேயே இம்மாதிரியாக 4 இடத்தில் “ஆர்டர்” போடுங்கள். இந்த நிர்வாகம் சீர்திருந்துகிறது என்று பாருங்கள். இதை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம். எல்லாவிதக் கடன்களையும் கொடுக்கிறோம். ஒரு மனுவைப் போட்டுவிட்டுப் பதில் தெரிய முடியாத நிலையில் அவன் கஷ்டப்படுகிறான். வாழ வழியில்லையே என்று நினைக்கிறான். இப்படிப்பட்ட சங்கடமான நிலையை அகற்றவேண்டும், அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். இந்த பட்ஜெட்டை பாஸ் செய்தவுடனே காரியங்களெல்லாம் நடந்துவிட்டதாக எண்ணி விடக் கூடாது. நிச்சயமாக பட்ஜெட்டை “பாஸ்” செய்வோம். அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு அங்கத்தினர்கள் கொண்டுவருவதை நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் இந்தத் தமிழ் மீடியம்பற்றிச் சொல்லும்போது, நம் இராச்சியத்திலுள்ளவர்கள், தமிழன் என்று பெருமைப்படக் கூடியவர்கள், சென்னை இராச்சியத்தில் மட்டுமல்லாமல் இந்தியா முழுவதிலும் எங்கு சென்றாலும், காஷ்மீர் வரையிலும் முக்கிய பதவிகளில் இருந்துவருகிறார்கள். இன்றைக்குத் தமிழ்த்தான் வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடியவர்கள் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இப்படித் தமிழ் மீடியம் கொண்டுவந்தால், பிறகு இந்தியாவெங்கும் பெற்றிருக்கிற தமிழன் செல்வாக்கு தமிழன் எங்கெங்கு வசிக்கிறானோ அங்கங்கு அவன் நிர்வாகத்தில் பெற்றிருக்கிற பங்கை, வசிக்கக்கூடிய பதவியை மீண்டும் பெற முடியுமா என்று இந்த சர்க்கார் நினைக்கவே இல்லை. தமிழையும், தமிழ் விதவான்கள், பண்டிதர்கள் இவர்களையும் சர்க்கார் எவ்விதம் நடத்துகிறது, அவர்கள் இன்று எவ்விதம் உயர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். தமிழ் மீடியம் விஷயத்தில் யாரோ சொல்லுகிறார்கள் என்று சர்க்காரும் தீவிரமாகப் போகிறது என்று நினைக்கிறேன்.

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalarām]

ஆகவே, தமிழ் மீடியம் கொண்டுவரவேண்டும், அதைச் செய்து விட்டோம், இதைச் செய்துவிட்டோம் என்று சொல்வது பிசகு. அதுவும் உடனடியாகக் கொண்டுவரவேண்டும், என் காலத்திலேயே செய்ய வேண்டும், உன் காலத்திலேயே செய்ய வேண்டும் என்று சொல்வது பிசகு. (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசுவாமி: பின்னால் இருக்கிற நண்பர் ஸ்ரீ கஜபதி நாயகரே அப்படிச் சொல்லுகிறாரே!) அத்தியந்த நண்பர் என்றே, நண்பரல்லாதார் என்றே, எதிர்க் கட்சி என்றே தேச நிலைமையில் இல்லை. நண்பர் என்பதற்காகவோ, கட்சி அங்கத்தினர் என்பதற்காகவோ பேசவில்லை. இந்தத் தமிழ் மீடியம் நல்லதல்ல, விஷப் பரீட்சை பண்ண நினைக்கிறார்கள், விஷப் பரீட்சை பண்ண வேண்டாம், மீண்டும் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கூட்டுறவுச் சட்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறோம். புலி வருகிறது என்கிற மாதிரி “வருகிறது” என்று அவர்களும் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அழுகிற பிள்ளைக்கு வாழைப் பழம் மாதிரி அழுகிற பிள்ளையிடம் வாழைப் பழத்தைக் காண்பித்தால், அழுவதை கொஞ்சம் நிறுத்திவிடும். கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டே இந்த “பில்” வராமல் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. நாளைக்கு ஒரு ஊரில் எலக்ஷன். திருச்சியில் ஒரு குறிப்பிட்டவர்கள் 10 அல்லது 12 வருஷங்களாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் எல்லாப் பதவிகளையும். ஷேர் போட்டவர்கள் யார் வோட்டர்கள் என்று கேட்டால் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். ரிஜிஸ்டிராரிடம் கேட்கிறோம். ரிஜிஸ்டிரார் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்திரவு போடுகிறார். பிரெஸிடெண்ட் கொடுக்க மாட்டேன் என்று மறுக்கிறார் என்று பெப்டி-ரிஜிஸ்டிரார் சொல்லுகிறார். விஸ்ட் தெரியாது. தேர்தல் நடப்பதற்கு முதல் நாள் எம்தகாமூலம் கேட்கும்போது, ரெஜிஸ்டிராரின் உத்தரவை எங்கேயோ காற்றில் தூக்கி எறிகிறார்கள். விசாரித்தால், சட்டம் இப்படி இருக்கிறது, அப்படி இருக்கிறது, சட்டம் சரியாக இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஜனநாயகம்.

SRI K. T. KOSALARAM: இது ஜனநாயகமே இல்லை. இது ஜனநாயகம் என்றால், கேலிக்கூத்து. ஜனநாயகத்திற்கு நேர் புறம்பான காரியங்கள்தான் இன்று நடக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சர்க்கார் தலையீடு கூடாது.

SRI K. T. KOSALARAM: சர்க்கார் தலையீடு கூடாது என்று சொல்வதைக் காலமெல்லாம் எதிர்ப்பவன் நான் என்பது கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்கும் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்களுக்கும் தெரியும். சட்ட சபை அங்கத்தினர்களும், சர்க்காரும் நிர்வாகத்தில் எல்லாத்துறைகளிலும் தலையிட்டுக் கண்டிக்க வேண்டும் என்று

[Sri K. T. Kosalram] [19th March 1960]

சொல்லுபவன் நான். நான் இவ்வாறு மேடையில் பேசுபவன் மட்டுமல்ல, பத்திரிகையிலும் எழுதுபவன். தவறுகள் செய்யப் படும்போது, தலையிடாவிட்டால் பொதுமகன் தன் ஒட்டினால் உங்களை வீட்டுக்கு அல்ல, காட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவான். (குறுக்கீடு) சட்ட சபையை வீடு என்று ஸ்லாத்துக்கொள்வோம். வெளியிடத்தைக் காடு என்று வைத்துக்கொள்வோம். தவறுகள் நடக்கும்போது, நீங்கள் தலையிடாவிட்டால், பொதுமகன் இனிமேல் உங்களை இங்கே அனுப்பமாட்டான், காட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவான். ஆகவே, சர்க்கார் தலையிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். தவறுகள் நடக்கும்போது, தலையிடுவதற்காகத்தான், பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகளாகக் கனம் அமைச்சர்களும் கனம் அங்கத்தினர்களும் இங்கே இருக்கிறார்கள். ஆகவே, தலையீடு அவசியம், அவசியம்; ஒரு முறை அல்ல, பல முறை.

SRI V. V. RAMASWAMI: தவறுகளைப் பொதுமக்களின் சார்பில் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்குச் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களுக்கு உரிமை உண்டு; அவ்வாறு செய்வது சட்ட சபை அங்கத்தினர்களின் கடமை. ஆனால், ஒவ்வொரு அதிகாரியும் இந்த மாதிரித்தான் உத்தரவு போட வேண்டும், இந்த மாதிரித்தான் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை உண்டா? அவர்கள் அந்த மாதிரியான தலையீடு செய்வது நியாயமா? அந்த உரிமையை வளர்ப்பது ஜனநாயகத்திற்கும் பொதுப் பண்பிற்கும் விரோதம் அல்லவா?

SRI K. T. KOSALRAM: மிகவும் வந்தனம். விளக்கமாகப் பேசுவதற்கு எனக்கு இம்மாதிரி சந்தர்ப்பம் கொடுத்த கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி அவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்தனம். பொதுமக்களின் பிரதிநிதியாக மீண்டும் வந்தனம். பொதுமக்களின் பிரதிநிதியாக வரும் சட்டசபை அங்கத்தினர் பொது மக்கள் பொது மக்கள் நினைப்பதை பிரதிபலிக்கிறார். பொதுமக்களின் கஷ்டத்தை நிவர்த்திக்கத்தான் அவர் இங்கே அங்கத்தினராக இருக்கிறார். அரசாங்கம் போடும் சட்டங்களும் உத்தரவுகளும் சில அதிகாரிகளால் எம்மாதிரித் திரித்துப் பேசப்படுகின்றன என்பதை நான் சொன்னபோது, கனம் அங்கத்தினர் சிரித்துக் கொண்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அதைப் பார்த்து நான் பெருமைப்பட்டேன். கூட்டுறவு இலாகாவில், ஒரு தேர்தலுக்கு முதல் நாள் ஒரு மாநில அதிகாரியான கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்ராரரின் உத்தரவுக்கு ஒரு கீழ் அதிகாரி கீழ்ப்படியவில்லை. நாம் ஜனநாயகம் பேசுகிறோம். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளை, “போடப்பட்டுள்ள உத்தரவை நீங்கள் நிறைவேற்றப்போகிறீர்களா, இல்லையா” என்று கேட்பது சட்ட சபை அங்கத்தினனால் என் ஜீவாதார உரிமை என்று சொல்வேன். சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் நிர்வாகத்தில் தலையிடக் கூடாது என்று சொல்லும் சில நபர்கள் அகாயத்தில் பேசி, டெலிபோனில் பெரிய அதிகாரிகளுடன் பேசி, அவர்களைத் தங்கள் கையாட்களாக வைத்துக்கொண்டு பொதுமக்களின் எண்ணத்திற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த மாநிலத்தில்

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், அந்த நபர்களின் பெயர்களை நான் சொல்ல முடியும். இவர்கள் எங்கோ இருந்துகொண்டு சூட்சுமதாரிகளாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பொதுமக்களின் சம்பந்தமே அற்ற இந்த மனிதர்கள் தாங்கள் நினைத்ததையெல்லாம் இந்த மாநிலத்தில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள்தான் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களின் குறுக்கீடும் அமைச்சரின் குறுக்கீடும் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். ஏனென்றால், கனம் அமைச்சர் பொது மக்களின் வோட்டுகளைப் பெற்று இங்கே வந்திருக்கிறார். அவருக்கு இந்த விஷயங்கள், “மானிபுலேஷன்ஸ்” தெரியாது. அதிகாரிகளை மாற்றுவது கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்குத் தெரியாது. தொழில் சமாதானங்கள் அவருக்குத் தெரியும். அவர் “லேபர்” பிரிவில் இருந்தார். அவருக்கு இன்டஸ்ட்ரீஸைப்பற்றித் தெரியும். “மானிபுலேஷன்ஸ்” அவருக்குத் தெரியாது. “மானிபுலேஷன்ஸ்” தெரிந்த பழம் பெருச்சாளிகள் இங்கே இருக்கின்றனர். ஸ்விச்சைப் போட்டு மின்சாரத்தை வரவழைப்பதைப் போன்ற காரியங்களைச் செய்யும் அவர்கள், “நிர்வாகத்தில் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களின் தலையீடு கூடாது, அமைச்சர்களின் தலையீடு கூடாது” என்று சொல்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் எண்ணத்திற்குப் புறம்பான காரியங்களை அதிகாரிகள் செய்யும்போது, தலையிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் என்று மட்டும்கூட நான் சொல்லவில்லை; அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைப்பற்றிப் பொதுமேடைகளில் பேசி அவர்களை மாணங்கப்படுத்த வேண்டும் என்றும் சொல்வேன். தவறான முறையில் தலையிடுபவர்களைப் பொறுத்தவரையில் உதாரணமாக, “ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமியின் தலையை வெட்டி விடுங்கள்” என்று ஒருவர் அரசாங்க அதிகாரியிடம் சென்று சொல்வாரானால், அவ்வாறு சொல்பவரைத் தூக்குமேடைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று நான் சொல்வேன்.

MR. CHAIRMAN: To-day is his 64th birthday. So, do not kill him!

SRI K. T. KOSALRAM: I do not intend to kill anybody.

கூட்டுறவுத் துறையைப்பற்றிப் பேசினேன். நம் னைநாயகம் இம்மாதிரிக் கேலிக்கூத்தாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. பல நல்ல காரியங்களைக் கூட்டுறவு முறையில் செய்ய வேண்டும் என்று நாம் அசைப்படுகிறோம். அவ்வாறு நல்ல காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பொதுமக்கள் துடியாய்த் துடிக்கிறார்கள். துடியாய்த் துடிக்கும் பொதுமக்களுக்காக நாம் நினைக்கும் நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், கன்ஸர்வேடிவத்தை எடுக்கக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கட்சியின் பிரசாரம் என்று நாம் நினைப்பது தவறு. அக்காரியங்கள் நடக்காததற்கு நாம்தான் காரணஸ்தர்கள். கன்ஸர்வேடிவம் கட்சியினர் சொல்வதை யாரும் கேட்பதில்லை. அங்கக் கட்சியினர் சொல்வதை மக்கள் கேட்பதால்தான் நல்ல

[Sri K. T. Kosalram] [18th March 1960]

காரியங்கள் நடப்பதில்லை என்று கனம் அமைச்சர்கள் நினைத்தால், அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக்கொள்கிறார்கள் என்று சொல்வேன். உண்மையான காரணங்கள், நம் கூட்டுறவுத் துறையில் உள்ள தவறுகள்தான், நம் சட்டத்தில் இருக்கும் தவறுகள்தான். அந்தத் தவறுகளை நீக்காமல் காலதாமதம் செய்கிறோம். அதன் காரணமாகத்தான் கூட்டுறவு இயக்கம் வளர்ச்சி பெறவில்லை; கூட்டுறவு முறை என்றாலே மக்களுக்குப் பயம் ஏற்படுகிறது. வைத்திருப்பவன் கொடுக்க மாட்டான். அவன் “எங்களிடம் தொன்றுதொட்டு இருந்துவருவது இது. என் பாட்டையா இதை வைத்திருந்தார். இதை என் அப்பா அனுபவித்தார். இதை நான் அனுபவிக்க வேண்டாமா? இதை என் பிள்ளை அனுபவிக்க வேண்டாமா?” என்று சொல்லி எல்லாவற்றையும் தான் சேர்த்துவைக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு நம் சட்டங்கள் இடம் கொடுக்கின்றன. மாறுதல் அவசியம் என்று சொல்லும் கட்சியினர் இதை அனுமதிக்கக் கூடாது. மாறுதல் தேவை என்று காலமெல்லாம் போராடிய கனம் மந்திரி ஸ்ரீ வெங்கடராமன் இந்த நிலையை இம்மாதிரி நீடிக்க விடுவதை என்னால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. தகுந்த மாறுதல் களைச் சீக்கிரம் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, லோகல் டெவலப்மென்ட் திட்டங்கள் அவசியம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவை அவசியம்தான். அவை நல்ல திட்டங்கள்தான். பிளாக் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மூலம் ரோடுகள் போட்டிருக்கிறோம், குடிசைகளை வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். லோகல் டெவலப்மென்ட் திட்டங்கள் மூலம் நாம் கிராமம் கிராமமாக ரோடுகள் போட்டிருக்கிறோம். ரோடில்லாத ஊர்கள் இப்போது மிக மிகக் குறைவு. 95 சதவிகித கிராமங்களில் ரோடுகள் போட்டு விட்டோம். அந்த எல்லா ரோடுகளிலும் “க்ரேவல்” போட்டு விட்டோம், “மெடல்” தான் போடவில்லை. ரோடுகள் போடுவதற்கு மத்திய சர்க்கார் ஒரளவு பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள், இராச்சிய சர்க்கார் 25 சதவீதம் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள், மக்கள் 25 சதவிகிதம் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தில் ரோடுகள் போட்டுவிட்டோம். “சும்மா இருந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தானாம்” என்று பழமொழி சொல்வதுண்டு. அதுபோல சும்மா இருந்த ரோடுகளுக்கு “க்ரேவல்” போட்டுவிட்டோம். “க்ரேவல்” போட்ட பிறகு “மெடல்” போட யாரிடமும் பணம் இல்லை. ஜில்லா போர்டார் “எங்களிடம் பணம் இல்லை, நாங்கள் கடனாளியாக இருக்கிறோம்” என்று சொல்கிறார்கள். ஜில்லா போர்டுகள் இயங்கும் காலத்தில் ஜில்லா போர்டுகளிடம் பணம் இல்லை. ஜில்லா போர்டுகளில் இன்ஸ்ட்ரூமென்டரி ஏற்பட்டிருக்கிறது. “கண்ட்ராக்டர் பணத்துக்கு வந்து காதுக்கொண்டிருக்கிறார்; அவருக்கு 25 லட்ச ரூபாய்க்கு நான் “செக்” கொடுத்தால், அந்த “செக்” டிஸானர் ஆகிறது” என்று ஜில்லா போர்டு சொல்கிறது. ஜில்லாக்களின் நிலைமையை எடுத்துக்கொண்

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

டாலோ, சிலருக்கு ஊரில் இருப்பவர்கள் மனிதர்களா, மனிதர்கள் இல்லையா, அவர்கள் பிராணிகளா அல்லது அப்பிராணிகளா என்று தெரியவில்லை. “ரோடுகள் மெடல் போட வேண்டும்” என்று ஜில்லாக் கலெக்டரிடம் சொன்னால், “எந்த பண்டி லிருந்து பணம் எடுத்து “மெடல்” போடுவது?” என்று அவர் கேட்கிறார். சர்க்கார் கட்டலாம் என்று பேசுகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய நிதி எங்கே இருக்கிறது? பட்ஜெட் அல்லாத மெண்டில் இல்லை. நேஷனல் ஹைவேஸில் எவ்வளவு ரோடுகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படப் போகின்றன? இதற்கு மேல் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு ரோடுகளில் எவ்வளவு எடுத்துக் கொள்ளப் போகினோம்? இதுபற்றியெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரொம்ப “அப்ரிஷியேட்” பண்ணுகிறோம். முன்பு சாதாரண ரோடாக இருக்கும்போது, கட்டைவண்டியாவது போய்க் கொண்டிருந்தது. இப்போது “கிராவல்” போட்டு அப்படியே விட்டுவிட்டபடியால், வண்டியின் ஒரு சக்கரம் மேலும் ஒரு சக்கரம் கீழும் போகிறது. மழை வந்துவிட்டால் சொல்லவே வேண்டாம்; கிராமத்தில் மனிதன் நடந்து போகக் கூடிய நிலையாவது இருக்கிறதா? நம்முடைய மந்திரிகள் பல பேர் அங்கங்கே ரோடுகள் போடப்படும் போது சென்று பார்வையிட்டிருக்கிறார்கள். ரோடுகள் கூடப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த வில்லேஜ் ரோடுகளுக்கெல்லாம் “மெடல்” போடப்படவில்லை. இரண்டு வருஷத்திற்கு மேல் தாங்கவில்லை. இதற்கெல்லாம் ஒரு “ப்ரொவிஷன்” பண்ண வேண்டும். நான் இதை இதற்கு முன்புகூட இந்தச் சபையில் சொன்னேன். ப்ளானிங் கமிஷன் பெபிடி சேர்மன்கூட கலெக்டர்கள் கான்பரன்சில் “அதை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வது நியாயம்” என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனை வாய் அளவில், கொள்கை அளவில் எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டு செய்யாமல் இருந்தால், நாம் எத்தனை கோடி ரூபாயைச் செலவு செய்தாலும், அந்தப் பணம் வீணாக்கப்படுகிறது, பாழாக்கப்படுகிறது என்பது தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. போட்ட ரோடுகள் எல்லாம் இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. ஒன்றுகூட இருப்பதில்லை. அதன் காரணமாக அதிகமாகப் பணம் செலவழிக்கும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. ப்ளாக் கவுன்சில் வந்த உடனே எல்லாம் வந்துவிடு மென்று ஊரை ஏமாற்றும் பேச்சைப் பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து திட்டத்திற்குப் பணம் வாங்கி அதனுடன் நம்முடைய இராஜ்ய சர்க்காரும் பணம் கொடுத்து அந்தப் பணத்தை “ப்ளாக் டெவலப்மெண்டுக்கு”க் கொடுத்தால்தான், அந்த ரோடுகளை எல்லாம் போட முடியும்; “மெடல்” பண்ண முடியும். இந்த மாதிரி முக்கியமான விஷயங்களுக்கெல்லாம் இந்த பட்ஜெட்டில் இடம் இல்லை யென்பதை வருத்தத்துடன் தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறேன். நம்முடைய இராச்சியத்தில் சப்ளிமெண்டரி பட்ஜெட் மிகச் சர்வசாதாரணம். ஆகவே, இந்த பட்ஜெட்டில் இடம் பெற விட்டாலும், சப்ளிமெண்டரி பட்ஜெட்டிலாவது இதற்கு ஒரு வழி வகுத்து, கிராம ரோடுகளையெல்லாம் அபிவிருத்தி செய்ய வழி செய்யவேண்டும்.

5-59
p.m.

[Sri K. T. Kosalam] [18th March 1960]

பொதுவாக, இப்போது பல ஊர்களில் தண்ணீர் கஷ்டம் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக மத்திய சர்க்காரி இருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் தண்ணீர் கஷ்டம் இருக்கிறது. தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக மத்திய சர்க்காரி விருந்து 3 கோடி ரூபாய் இந்த சர்க்காருக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. இந்த 3 கோடி ரூபாயும் அப்படியே மிச்சப் பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த சர்க்கார் மறுக்க முடியாது. ஒன்று இரண்டு லட்சம் அல்ல; 3 கோடி ரூபாய். அதைப்பற்றிக் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வார்கள் என்றால், “பைப் கிடைக்க வில்லை” என்று சொல்வார்கள். இண்டஸ்ட்ரீஸ் மினிஸ்டர் திரு. வெங்கட்ராமனை “இவ்வளவு நாட்களுக்குள் இவ்வளவு பைப் சப்ளை செய்யப்படவேண்டும்” என்று கேட்டிருந்தால், நிச்சயமாக அவர்கள் வசதி செய்து கொடுத்திருப்பார்கள். திறமையானவர்கள் தான் அந்த இலாகா மந்திரியாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சக்தி இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வசதி இருக்கிறது. ஆகவே, ஒரு பைப் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக 3 கோடி ரூபாய் மிச்சம் என்று சொல்வது சரியல்ல. “அடுத்த வருஷம் செலவழிக்காமலா போகப் போகிறோம்” என்று சொல்லலாம். இந்த இராச்சியத்தில் குடி தண்ணீர் திட்டத்திற்காகச் செலவழிக்கப்பட வேண்டிய ரூபாய் செலவழிக்கப்படாமல் போய்விட்டது என்பதைக் கேள்விப்படும்போது மிக மிக வருத்தமாக இருக்கிறது. இம்மாதிரி நிலைமை வர விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சபைத் தலைவரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சில துறைகளை “அடானமஸ் பாடி” ஆக, “சுப்ரீம் காட்ஸ்” ஆகச் செய்துகொண்டே போகிறார்கள். அவர்களுடைய நடை முறையில் சர்க்காருடைய தலையீடு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அந்த முறையில் இன்று “எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டு” இருக்கிறது. இராச்சிய ட்ரான்ஸ்போர்ட் இருக்கிறது. (கனம் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கட்ராமன்: ட்ரான்ஸ்போர்ட் “அடானமஸ் பாடி” அல்ல.) இப்போது இல்லையென்றாலும் அதை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கடவுளுக்கு மேற்பட்ட கடவுள் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், இவர்களுக்கு மேற்பட்ட கடவுள் இருக்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன். சர்க்கார் இயங்குவது பொதுமக்களின் நன்மைக்காக. வருமானம் வருவது பொது நிதிக்காகும். அதிலிருந்து பொது மக்களுக்குச் செலவு செய்ய வேண்டுமென்பதாகும். சர்க்காருடைய நிதிக்கும் பணம் போகக்கூடாது, பொதுமக்களுக்கும் இல்லை. இரண்டும் இல்லாமல் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு “ஆர்பிட்ரேஷன்” போடுவார்கள். இந்த மாதிரி நிர்வகிக்க வேண்டும்; அதில் அவர்களுக்கு என்ன “வேஜஸ்” கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. இந்த “அடானமஸ் பாடி” சம்பந்தாதிக்கும் பணத்திற்கு இன்கம்-டாக்ஸ் கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் சம்பாதிக்கும் பணத்திற்கு இன்கம்-டாக்ஸ் கிடையாது. இந்த “அடானமஸ் பாடி”யில் சில அதிகாரிகள் தவறான

18th March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

முறையில் நடந்துகொள்கிறார்கள். மின்சார இலாகாவில் திறமையான அதிகாரிகள், உத்தமமான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண நான் எண்மையிலேயே பெருமைப்படுகிறேன். நேர்மையான அதிகாரிகள் இருப்பதைக் காணச் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆனால், உண்மையாகப் பொது மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் பொது மக்களிடமிருந்து வோட்டு வாங்கி வந்தவர்களுக்குத்தான் இருக்குமே தவிர, அதிகாரிகளுக்கு இருக்காது. பொது மக்கள் கொடுக்கும் அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு “அடானமஸ் பாடி” களை ஏற்படுத்தி அதிலிருக்கும் அதிகாரிகள் எங்களுக்கு மேல் கடவுள் களே கிடையாது என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் அவர்களை உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கக் கூடாது. அந்தக் கொள்கையை ஒத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

செக்கு எண்ணெய்க்கு வரியிலிருந்து விதி விலக்குக் கொடுத்திருப்பதுகாண ரொம்பச் சந்தோஷப்படுகிறேன். புண்ணாக்குக்கும் விதி விலக்குக் கொடுத்தால் நல்லது. 99 பங்குக்கு விதி விலக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ஒரு பர்சண்ட் கொடுக்காமல் கெட்ட பெயர் வாங்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த வகையில் பாலுக்கு விலக்குக் கொடுத்தால் நல்லது. இதன் மூலம் எவ்வளவு வருமானம் வரும் என்று கணக்குப் பார்த்தால் அதிகமாக ஒன்றும் வர வழியில்லை. நம்முடைய ஆட்கள் புத்தி சாலித்தனமாக ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். இதை மேற்பார்வை செய்வதற்கு ஆகும் செலவைவிட அதிலிருந்து வரக்கூடிய பணம் குறைவுதான். இவற்றுக்கெல்லாம் விதி விலக்கு அளித்து விட்டால், மற்ற வகைகளில் அதிகமாக வர இடம் இருக்கிறது. அதை உங்கள் திறமையால் செய்ய முடியும். அந்தத் திறமையை வேறு துறைகளில் பயன்படுத்தி இந்தமாதிரிக் காரியங்களுக்கெல்லாம் விதி விலக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 21st March 1960.

The House then adjourned.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 273 & 274. Notifications issued with G.O. Nos. 44 and 49, L.A., dated 11th January 1960, relating to the constitution of Panchayat Unions in South Cuddalore and South Madurai Development districts.

* 275. Notification issued with G.O. Ms. No. 3407, Home, dated 2nd December 1959, regarding relaxation of rules 2 (1) (c) and 9 of the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959, in favour of the India Sugars and Refineries, Limited, Madras.

† 276. Notification issued with G.O. Ms. No. 3562, Home, dated 16th December 1959, regarding exemption from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931, for